

Forord

Forestil dig, at du er en helt almindelig 12-årig dreng. Du bor i et helt almindeligt hus i en helt almindelig by, og så elsker du at spille fodbold.

Forestil dig så, at din mor overhovedet ikke interesserer sig for fodbold. Hun elsker at gøre rent og tale om dræbersnegle og strikkeopskrifter. Din far, derimod, han elsker fodbold så meget, at selv den bedste spiller kan blive reduceret fra "grønsværens gud" til "evnesvag idiot" ved blot en enkelt fejlaflevering.

Og forestil dig så nu, at du på dagen for årets vigtigste fodboldkamp vågner op til lyden af regn, der pisker mod vinduet, og følelsen af at nogen i løbet af natten har tapetseret din hals med sandpapir. Så ville du nok tænke noget i retning af "det hele er noget møg-pisse-lort". Det gjorde Eigil Elkjær Severinsen i hvert fald den mandag morgen i april, hvor alting ændrede sig...

Kapitel 1 – Arven

Eigil kravlede søvndrukkent ud af sengen, tog sine målmandshandsker på og gik hen til vinduet. Udenfor var alt gråt og vådt. Han trykkede sin febervarme pande mod det kolde glas og lod pegefingeren følge en regndråbe, der hurtigt gled ned ad glassets yderside.

"Det er bare ikke fair!" tænkte han. "Hvad nu, hvis jeg er for syg til at spille oprykkerkamp i aften, og træner-Mikkel lader Oliver stå på mål i stedet for mig? Og hvad nu, hvis Oliver er en bedre målmand end mig..?" Han havde kæmpet så hårdt for at blive Mikkels førstevalg som målmand. Eigil tænkte på alle de gange, han havde hørt sin morfar sige:

"Du skal tro på dig selv, Eigil, for det gør jeg", men det var, som om ordene var med at miste deres kraft.

Nu kunne han høre sin mors høje hæle klikke ned ad gangen på vej mod hans værelse. Eigil skyndte sig at lukke øjnene, men en forræderisk tåre nåede alligevel at presse sig vej ud. Arrigt flyttede han fingeren fra dråben på ruden til dråben i øjenkrogen. Han fik den tørret bort lige som håndtaget blev trykket ned, og hans mor trådte ind. Hun duftede af parfume og var klædt i påskekult for at matche årstiden.

"Jamen, Eigil skat. Hvordan er det, du ser ud? Er du syg?" Inden han kunne nå at svare, havde hun lagt en hånd på hans pande.

"Jeg har ondt i halsen." Ordene kom kvækkende ud af Eigils mund. Det lød slet ikke som ham. "Og jeg skal spille *oprykker*-kamp i aften."

"Man kan ikke spille fodbold, når man er syg, Eigil. Det ved du også godt," sagde hans mor og var allerede halvvejs ude af døren igen. "Der kommer snart en ny kamp. Put dig nu under dynen, så henter jeg et glas varm mælk med honning til dig."

Eigil sukkede. Han vidste, at hun aldrig ville forstå, hvor vigtig kampen i aften var. Han vidste også, at tanken om de mange baciller, der nu florerede i hans hals, ville få hende til at tømme toiletskabet for sugetabletter, næsespray, papirlommetørklæder og rengøringsmidler. Det sidste var ikke til ham, men så hun kunne desinficere hele huset senere.

Eigil tog sin mobil med op i seng igen og rullede sig sammen under dynen. Der var ingen beskeder. Han tænkte på kampen igen. Hvis de vandt, ville de ikke bare vinde puljen, men også rykke op i næste række. Hvis de tabte, måtte de nøjes med andenpladsen. Lortepladsen. Det måtte bare ikke ske! Han så over på plakaterne på væggen med Neuer og Ter Stegen, og så selvfølgelig den store med Kasper Schmeichel. Eigil forestillede sig, hvordan det måtte være at være landsholdets målmand. Han lukkede øjnene og med et befandt han sig i Parken. Der var 38.000 fans på det stopfyldte stadion. Men der var helt stille. Alle holdt vejret. Ronaldo – fodboldspilleren med det hårdeste skud i verden – gjorde klar til straffespark for Portugal. Eigil krummede sig let forover, spyttede i handskerne og stirrede stift på Ronaldos fødder, der begyndte at bevæge sig frem mod fodbolden, som lå stille på den hvide plet. Så ramte Ronaldo bolden og sendte den i en bue op mod venstre målhjørne bag Eigil. Eigil satte af og fløj gennem luften med hænderne oppe over hovedet. Han strakte sig alt, hvad han kunne. Øjeblikket føltes som en evighed... så greb han bolden. I samme nu brød en vild jubel ud på stadion. Danmark havde vundet!

Eigil var ved at blive båret rundt på banen i kongestol, da lyden af toilettet, der blev skyllet ud, rev ham ud af hans feberfantasi. Eigil vidste, at det kun var et spørgsmål om sekunder, før hans far ville komme ind til ham. Han talte 3, 2, 1... og ganske rigtig. Med et brag blev døren ind til Eigils

værelse flået op, og hans far brasede ind. Hans ansigtskulør matchede de dybrøde striber i hans slips, håret strittede, og han var helt oppe på tæerne i sine blankpolerede sko.

”Hva’ faen, Eigil..!” brølede han og fægtede arrigt med avisens sports-sektion, som allerede var godt krøllet efter grundig læsning på toilettet. ”Hva’ faen er det, mor siger... har du fået ondt i halsen?” Uden at vente på svar fortsatte han: ”Der er sgu da ingen fodboldspillere med respekt for sig selv, der får ondt i halsen samme dag, som de skal spille oprykkerkamp... sygdom er for slapsvanse og tøsedrenge... tror du nogensinde Elkjær havde ondt i halsen... nej vel?!” Eigil kiggede op på sin far, der nu var ved at klemme livet ud af morgenavisen, og tænkte, at det måske var fordi, Elkjær havde spillet i Italien og ikke boet i dyngvåde, forårskolde Danmark. Men han holdt klogelig sin mund og nøjedes med at ryste på hovedet. Til tider var det hårdt at være opkaldt efter sin fars store fodboldidol. At Elkjær havde været angriber og Eigil var målmand, havde hans far valgt at se igennem fingre med. ”Det er en detalje,” plejede han at sige, når nogen gjorde opmærksom på det.

Nu så det ud som om, hans far erklærede avisen for død. I hvert fald snurrede han rundt og gik ud af værelset. Gennem døren kunne Eigil høre ham råbe: ”Merete, har du ikke et eller andet i medicinskabet, som kan få knægten rask i en fart? Eller endnu bedre – giv ham en stiv whisky. Det har aldrig skadet nogen.” Nu kunne han høre sin far gå forbi ude på gangen. ”Vi ses på grønsværen, knægt!” Så blev hoveddøren smækket i med et veltilfreds grynt. Hans far havde løst dagens første problem, og klokken var ikke engang 8. Efter at have stillet et krus med varm mælk og honning og en imponerede samling halstabletter på Eigils natbord trippede hans mor også ud i regnen, og han var alene hjemme.

Eigil lå helt stille og gloede op i loftet, mens han knugede sin mobil. Han havde lyst til at skrive til nogen fra holdet, men han vidste ikke rigtig hvem. Det var lang tid siden, at han var stoppet med at svare på hans venners beskeder. Han orkede det ikke. Eller nærmere beregnet var det 3 måneder og 17 dage siden. For det var præcis så lang tid siden, hans morfar døde af et hjertestop. Eigil kiggede over på fodboldplakaterne igen, men som altid, når han var ked af det, så ville han hellere kigge på maleriet, der hang over hans skrivebord. Det passede ikke til de andre ting på værelset, men Eigil var ligeglad. Han havde arvet det gamle maleri fra hans morfar. De nåede ikke engang at sige farvel, men det havde stået i testamentet, at Eigil skulle have det, fordi

han var den rette. Eigil vidste ikke, hvad hans morfar mente med det, men hans forældre havde været ligeglade med maleriet, og Eigil var glad for at have et minde. Der stod ikke årstal på maleriet, eller hvem der havde malet det, men bag på stod der ridset 3 latinske ord ind i rammen: Animus! Voluntas! Aeqvitas! Det betød mod, vilje og retfærdighed, havde hans morfar sagt. Eigils morfar havde sejlet over hele jorden som kaptajn på en tremastet skonnert, og han vidste alting. Det var før verden gik at lave, som hans morfar plejede at sige, mens han fortalte historier og med et fjernt blik strøg sig over fuldskægget og spillede med musklerne i de tatoverede underarme, så havfruer, sejskibe og damenavne hoppede rundt på hans evigt solbrændte hud.

Eigil stod ud af sengen, hængte maleriet af væggen og tog det med tilbage under dynen. Det duftede af hans morfar. Tjære, tobak og fjerne lande. Maleriet var meget detaljeret og vrimlede med sære væsner, slørklædte kvinder og mænd med turban. Der var gamle borge og riddere. Regnskov og indianere. Pyramider, stridsvogne og sære symboler fra en fjern fortid. Eigil så på en ildspyende drage og tænkte, at den måtte have taget lang tid at male. Man kunne se skællene og dampen fra dens næsebor. Pludselig blev Eigil revet ud af sine tanker af en lyd. Han så op. Regnen silede stadig ned udenfor. Han lagde maleriet fra sig og gik hen og kiggede ud af vinduet. Gyvelvej lå øde hen.

"Det må have været en dum fugl," tænkte han irriteret og sjoskede tilbage i seng. Han trak billedet tæt ind til sig. Så kom lyden igen. Den var svag, men lød alligevel tæt på. Eigil satte sig brat op. Måske var det en tyv!? Hvad skulle han gøre? Gemme sig under sengen, kravle ud af vinduet eller ringe til politiet? Eigil nåede ikke at beslutte sig, før lyden kom igen. Forskrækket kiggede han ned på sin mave. Det lød som om, der var nogen, der råbte meget tæt på hans navle. Han løftede maleriet væk fra sig og kiggede på det... og der, midt i en paradisisk have lidt til højre i billedet, stod en lille mus iført rød vest og snabelsko og viftede vildt med forpoterne. Eigil virrede med hovedet for at samle tanker.

"Jeg er blevet skør," tænkte han. "Jeg har slet ikke halsbetændelse, men noget meget værre... Pest, tyfus eller kolera...? Måske havde han fået en sjælden tropesygdom, da de var på Mallorca sidste sommer? Malaria, hjernehindebetændelse, gul feber...? Lå Mallorca ikke faretruende tæt på Afrika? Og havde hans mor ikke igen og igen rystet på hovedet, når han havde foreslået, at de skulle rejse ned til det kontinent, hans morfar havde fortalt så mange spændende historier fra?"

"Afrika er det sidste sted i verden, jeg vil sætte mine fødder. Der er beskidt. Der er ingen vand i hannerne, og så er det der, dræbersneglen stammer fra," sagde hun, hver gang han spurgte. Måske havde en eventyrlysten afrikansk myg fløjet over Middelhavet og stukket ham i ly af mørket? Der kunne vist godt gå lang tid, fra man blev stukket til sygdommen brød ud. Febrilsk kiggede Eigil rundt i værelset. Alting lignede sig selv. Så tvang han øjnene ned på maleriet. Musen vinkede stadig energisk, og det så ud som om, den sagde noget. Eigil lagde øret ned til lærredet, og nu kunne han tydeligt høre, at musen råbte på hjælp. Uden at vide hvorfor tog han en dyb indånding og førte hånden hen over billedet til det punkt, hvor musen stod. Så blev alt omkring ham sort.

